

“ಈಗಲ್ಲಿ ಬರ್ತಾನೆ? ಹೊಸ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ, ಅಂದಿದ್ದಾನೆ.”

“ನೆನ್ನತಾನೆ ಇನ್ನು ಹದಿನೈದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ಬರ್ತಾನೆ ಅಂತದೆ?”

“ನಾನಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೆ ಅತ್ತೆ? ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ಮರೆತು ಹೇಳದೇ ಇದ್ದಿದ್ದು ಏನೇನೋ ಊಹೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ.”

“ಹೌದು ಕಣೀ. ನನಗೆ ಮರುಳು ಸುತ್ತೊಂಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಏನೇನೋ ಊಹೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ.” ಖಾರವಾಗಿ ನುಡಿದು ಮುನಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲಾ ಎರಡು ನಿಮಿಷಗಳು. ಮತ್ತದೇ ರಾಗ!

“ವಾಣೀ, ಇವತ್ತು ಯಾವ ವಾರ?”

“ಅತ್ತೇ, ಇವತ್ತು ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೇನ ಹತ್ತನೇ ಬಾರಿ ಕೇಳ್ತಾ ಇದೀರ. ಗುರುವಾರ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬಾರದೇ.”

“ನಾನ್ಯಾಕೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು? ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಸೇದಿಹೋಗುತ್ತಾ? ನಿನ್ನೂ ನನ್ನಂತೆ ವಯಸ್ಸಾಗತ್ತೆ. ನಿನ್ನೂ ಜ್ಞಾಪಕ ಶಕ್ತಿ ಕುಂಠಿತವಾಗತ್ತೆ. ಆಗ ನಿನ್ನ ಮಗ್ಗೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೀಗೇ ಗೋಳಾಡಿಸಲಿ. ನೀನೊಬ್ಬೇ ನನ್ನನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಗೋಳಾಡಿಸೋದು. ಆ ರಮೇಶನ ಹೆಂಡ್ತಿಯಾಗ್ಗಿ, ನಮ್ಮ ವಾಗ್ವೇದಿಯಾಗ್ಗಿ ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಹತ್ತ ಹೀಗೆ ವರ್ತಿಸೋದಿಲ್ಲ.”

ಹೌದೊಂದು. ಇಬ್ಬೂ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ತಾನೇ ವರ್ತಿಸೋಕ್ಕೆ. ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣವಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾರಲ್ಲ ಅದೇ ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸಿದರೂ ವಾಣೀ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

“ನಾನೇನಾದ್ರೂ ನನ್ನತ್ತೇಗೆ ನಿನ್ನ ಥರ ಎದುರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿರೋದಿಂದ ಬಾರಿಸಿರೋರು. ಲಿಟ್ಟಣಿಗೆಯಿಂದ ನಾನಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಿದ್ದೀನಿ ಗೊತ್ತಾ? ನನ್ನ ಗಂಡ ಧರ್ಮರಾಯ. ನೋಡಿದ್ದೂ ಉಸಿರೆತ್ತುತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಅಂತಂದ್ರೆ ಅಷ್ಟು ಗೌರವ. ಈಗಿನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಥರ ಅಲ್ಲ.” ಎಂದು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮೂತಿ ತಿರುವಿದರು.

ಅತ್ತೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಖಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವಷ್ಟು ತಾನು ಹೇಳಿದ್ದಾದರೂ ಏನು? ತನ್ನ ಸಹನೆಗೂ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇದೆಯಲ್ಲವೇ? ಅತ್ತೆಗೆ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದೂ ತನಗೇ ಏಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ? ಏರುತ್ತಿದ್ದ ಉದ್ದೇಗವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಎಂದಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮರಳಿದಳು.

★ ★ ★

ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ ವಾಣೀಯ ಬದಲು ಹರಿ ತಾಯಿಯ ಕೈಗೆ ಕಾಫಿ ತಂದಿತ್ತ.

“ಇದೇನಿವತ್ತು ನೀನು ತರ್ತಿದ್ದೀ? ವಾಣೀ ಎಲ್ಲಿ?”

“ಅವ್ವಿಗೆ ಮೈಗೆ ಚೆನ್ನಿಲ್ಲ. ತಲೆ ಸುತ್ತು ಅಂತ ಮಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ.” ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಆಕೆ ಭೂಮಿಗಿಳಿದು ಹೋದರು. “ಅಯ್ಯೋ ದೇವ್ವೆ. ನನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿರ್ದವಳಿಗೆ ಇವತ್ತು ಏನಾಯ್ತಪ್ಪಾ. ಭಗವಂತಾ. ನನ್ನ ಬಂಗಾರದಂಥಾ ಸೊಸೆಗೆ ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯ ಕೊಡಪ್ಪಾ,” ಹೇಳುತ್ತಾ ಸೊಸೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಂಚದಬಳಿ ಒಂದು ಪಕ್ಕದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. “ಅವಳು ಎದ್ದು ಮೇಲೇಳುವಂತನಕ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರೂ ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ದೇವರ ವಿರುದ್ಧ ಧರಣಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು! ತನ್ನತ್ತೆಯ ಕಾಳಜಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಕಂಡು ಮೂಕಳಾದ ವಾಣೀ ತುಸು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆದ್ದು ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಳು.